

сучасні управлінські технології. Втілені в моніторинговий комплекс контролю (МКК) системні показники через завдання бізнес інтелекту (БІ) [2] стають інтегратором економічного аналізу, маркетингу, оцінювання бізнесу, навчання персоналу, розвитку інтелектуального потенціалу системи управління підприємства і розбудові системи ефективного управління бізнесом(ВРМ). У роботу зі створення МКК входить вибір показників, методи їхнього визначення і розрахунку, отримання, обробка і збереження первинної а інформація, технологія інформаційного обміну і контролю, інтерпретація отриманих даних, аналіз і презентація результатів діяльності у вигляді «панелі управління». Проведення інформатизації такого рівня є передумовою розвитку корпоративної культури, наявність якої є одним з головних факторів успішної стратегії розвитку самих підприємств життєзабезпечення, формування і ефективного існування кластеру «регіонального життєзабезпечення»

Список використаних джерел:

1. Г. Сечкін Принципи і проблеми реалізації кластерного розвитку/ інвестиції практика та досвід N 23/2014. С.38-41
2. Хайло Я.М., Хайло В.О ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ПОТЕНЦІАЛ В ІННОВАЦІЙНОМУ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ VIII Міжнародної науково-практичної конференції «Modern technologies of human development»,06-08 листопада2023р., Бордо, Франція с.91-99

РОЗВИТОК ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У БУДІВНИЦТВІ

М. Ф. ПЛОТНІКОВА, к.е.н., доц.

О. С. ЯКОВЕНКО, аспірант

Поліський національний університет

Нерівномірний розвиток ринкових відносин і зміни в структурі економіки України створили нові умови для підприємницької діяльності в будівництві як у виробничій, так і в невиробничій сферах. Збільшення кількості бізнесменів, які прагнуть розпочати підприємницьку діяльність у будівництві та адаптуватися до нових ринкових відносин, змушує їх глибоко вивчати практику будівельного ринку та комерції в будівництві.

Підприємництво в сучасному світі є складним процесом і як явище відображає всю сукупність економічних, соціальних, організаційних, особистих та інших функцій, пов'язаних із організацією підприємцями своєї справи, виробництвом товарів, виконанням робіт, наданням послуг і отриманням бажаного результату у вигляді прибутку. Згідно зі статтею 42 Господарського кодексу України, підприємництво визначається як «самостійна, ініціативна, систематична, на власний ризик господарська діяльність, здійснювана суб'єктами господарювання (підприємцями) з метою досягнення економічних і соціальних результатів, а також одержання прибутку» [1].

Чим ефективніше функціонує підприємницька організація, тим стійкіша економіка країни, збільшуються надходження коштів до бюджету і державних

позабюджетних соціальних фондів, зростає чисельність робочих місць, скорочується рівень безробіття, підвищується рівень матеріального розкладання найманих працівників [2].

Будівельне підприємство повинно дотримуватися встановлених форм, стандартів і правил співробітництва, коли працює з зовнішніми партнерами, організаціями, конкурентами, окремими групами споживачів, постачальниками, органами влади та ін. У підприємницькій сфері основним компонентом співробітництва є угода, тобто економіко-правова форма досягнення підприємницької мети. Угода визначається як дія, спрямована на встановлення, зміну або припинення правовідносин юридичних або фізичних осіб, які займаються бізнесом.

Розвиток підприємницької діяльності в будівництві супроводжувався двома аспектами. Одна сторона полягала в тому, що необхідні закони та інфраструктура були створені, що дозволило значній частині населення навчитися підприємництву. З іншого боку, були значні прорахунки в організації підприємницької діяльності.

Тим не менш, українські підприємці продовжують працювати в умовах недосконалої та постійно змінюваної нормативно-правової бази, високих податкових ставок, слабкої підтримки з боку держави та місцевого самоврядування, а також низької інформованості підприємців щодо їхніх професійних інтересів.

Підприємці в Україні також повинні пам'ятати про низький рівень економіко-правових знань тих, хто вважає себе підприємцем або хоче ним стати. Це відображає тенденцію, оскільки інтереси, які мають менеджер і підприємець у підприємницькій діяльності, досить відрізняються. У першу чергу підприємець зацікавлений у отриманні прибутку. Його не цікавить, як це відбувається, оскільки це обов'язок найманого менеджера. З іншого боку, менеджери найбільше турбуються про поточні проблеми ефективного керівництва компанією, її зростання та отримання прибутку власника як кінцевого продукту її діяльності.

Незважаючи на значні проблеми, які зараз перешкоджають розвитку бізнес-середовища, намітилися позитивні тенденції. Зокрема, було впроваджено низку змін, зокрема зменшення кількості перевірок суб'єктів підприємництва, спрощення процесу отримання дозвільних документів на будівельні роботи, створення єдиного державного реєстру юридичних осіб-підприємців і інших законодавчих актів, спрямованих на регулювання підприємницької діяльності.

Таким чином, підприємницька діяльність у будівництві в Україні має свої особливості, а також багато проблем, які перешкоджають її розвитку. Підвищення ефективності вітчизняного підприємництва, розширення підприємницького сектору, інтеграція країни до глобальної економічної системи та розвиток будівельної галузі є результатами їх розгляду та вирішення.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України. Відомості Верховної Ради України. 2003. № 18, № 19–20, № 21–22. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15> (дата звернення: 12.01.2023).

2. Димченко О.В., Шкурупій К.В. Регіональні центри підприємницької діяльності як складова сталого розвитку економіки України. Комунальне господарство міст, 2019, том 7, випуск 153. С. 37 – 42.

ПІДПРИЄМСТВА СФЕРИ ЖИТТЄЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІСТ: РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

А. А. ПАКУЛІНА, канд. екон. наук, доцент
М. В. ШАПОВАЛОВ, здобувач вищої освіти
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова*

Сучасні економічні та екологічні реалії вимагають більшої уваги до енергоефективності та ресурсозбереження у водопостачанні, каналізації, газопостачанні, транспорті та інших комунальних послугах, і бізнес-лідери повинні бути більш активними, ніж будь-коли раніше. Комунальне господарство шукає інноваційних підприємців для генерування ідей щодо того, як змінити свої бізнес-моделі, щоб відповідати більш суворим правилам роботи. Комунальне господарство потребує капітального ремонту, щоб відповідати екологічним та експлуатаційним стандартам. Одним із специфічних аспектів цього є, звичайно, споживання домогосподарств.

Наприклад, звіт про якість питної води в Україні, опублікований у 2021 році, визначив, що в середньому в країні втрачається 28% води. У деяких областях, наприклад, у Чернівецькій цей показник сягає 62%, що є неприпустимим з огляду на дефіцит водних ресурсів та необхідність їхнього захисту.

Український бізнес зіткнувся з безпрецедентними викликами через військові дії росії і продемонстрував гнучкість та адаптивність до постійно мінливого середовища [1]. Як соціально-економічні суб'єкти, українські підприємства життєзабезпечення є основними «сервісними підприємствами», які задовольняють базові потреби населення у підтримці життєдіяльності.

Конститутивні характеристики системи життєзабезпечення як об'єкта дослідження відображають різноманітні суперечності в її функціонуванні. Вона є одночасно об'єктом просторової економіки (регіональна структура та масштаби) та галузевої специфіки (багатофункціональний комплекс житла, транспорту, водопостачання тощо), що надає послуги мешканцям та бізнесу.

Деякі компоненти комплексів з підтриманим проживанням входять до класифікації промислового сектору (водопостачання, енергетика), тоді як інші – до класифікації сектору послуг (благоустрій, побутові послуги).

Деякі структури життєзабезпечення критично важливих виробництв мають чітке монопольне становище, а деякі взагалі допускають перехід до ринкових (конкурентних) відносин. Парадоксально, але підприємства важливої